

Κίτρινη σκόνη
 από ξερά τριαντάφυλλα
 χιόνισε πάνω στους κήπους.
 Το σιγαλό ακρογιάλι
 αποσύρθηκε μες στο λυκόφως
 κι η Άνοιξη αποκοιμήθηκε
 με το φωτεινό πρόσωπο
 κλεισμένο στις παλάμες.
 Που βρίσκεται τώρα η σιωπή
 με τους λευκούς ύπνους
 με τις παγωμένες εκστάσεις
 με τα ουδέτερα ρόδα;

ΑΔΕΛΦΗ μου,
 δεν είμαι πια ποιητής
 δεν καταδέχομαι νάμαι ποιητής.
 Είμαι ένα πληγωμένο μυρμήγκι
 που έχασε το δρόμο του
 μες στην απέραντη νύχτα.
 Αναδεύω την τέφρα
 των πυρπολημένων Απριλίων
 και δε βρίσκω μια σπίθα
 για ν' ανάψω την αρχαία θερμάστρα.
 Εσύ εξύγιες
 τους θησαυρούς των αιώνων
 μες στη λεπτή παλάμη σου.
 Εσύ εγκρέμισες τα όρη
 όπου αναπαύονταν οι ποιητές.
 Κι εγώ δεν είμαι πια ποιητής.
 Το ξέρω,
 οι ποιητές
 δε ρυπαίνουν με δάκρυα
 τις κρυστάλλινες πολιτείες.
 Αγρυπνούν
 με το βλέμμα τους ίσο κι αθόλωτο
 για να μετρούν
 τις φρικιάσεις του φωτός
 και τους παλμούς του σύμπαντος.
 Όμως εγώ,
 αδελφή μου, αγρυπνώ
 μετρώντας τους παλμούς
 και την ανάσα σου.
 Στυλώνομαι, πύργος νυχτός,
 Μες την ακατανόητης βοή
 των διασταυρουμένων κεραυνών
 κι αγγίζω αδιστακτος τα ξίφη.
 Οι αψίδες του φωτός κατέρρευσαν
 κάτω απ' τα βλέφαρα σου.
 Τίποτ' άλλο δε ζει

Πίσω απ' τις ανθισμένες αχλαδιές
 με κοιτάζει θλιμμένη
 η σκιά σου.
 Αδελφή μου, δε σε λησμόνησα.
 Βυθομετρώ την καλοσύνη
 με τη δική σου επιείκεια.
 Μοιράζω χαμόγελα
 στις γραμμές και στα σχήματα
 που φωτίστηκαν απ' το άγιο σου φέγγος.
 Μα ενώ σου μαζεύω
 μια δέση μαργαρίτες
 απ' τους αγρούς της εσπέρας,
 εσύ, αδελφή μου,
 μ' έξαλλα μάτια
 σπαθίζεις το στερέωμα
 χωρίς να μαντεύεις
 πως οι καθρέπτες των όντων
 ζωντανεύουν την εικόνα σου
 μες από στρώματα σιωπής κ' ευλάβειας.

ΑΔΕΛΦΗ μου, σούχα τάξει
 ν σου φέρω τ' αθάνατο νερό.
 Σούχα τάξει να ριξω τον ήλιο
 στην ποδιά σου.
 Τώρα κραυγάζεις:
 «Αδελφέ μου, διψώ'
 πούναι τ' αθάνατο νερό
 να ξεδιψάσω;
 Αδελφέ μου, κρυώνω'
 πούναι ο ήλιος
 να ζεστάνω τα χέρια μου.»
 Και μένω ασάλευτος κι ανήμπορος.
 Εγώ που περιπλανήθηκα
 στους ουρανούς
 δε δύναμαι να διατρέξω
 μια σπιθαμή γης.
 Κάτω απ' το χιόνι ακούω
 τις ρίζες του παλιού μας κήπου
 να με δένουν στο χώμα.
 Κ' έχω ξεχάσει να βαδίζω.
 Σκύβω πάνω απ' το χάος
 της ψυχής σου
 γεμάτος δέος.
 Τ' άστρα συγκρούονται
 στους βυθούς των ματιών σου
 κ' οι μάχες των θεών
 ματώνουν τα σπλάχνα σου.
 Πώς να πλάσω την πυρκαϊά σου
 σε ψυχρή προτομή νηνεμίας;

Είχα πιστέψει κάποτε στον ουρανό,
 μα εσύ μούδειξες
 τα βάθη της θάλασσας
 με τις νεκρές πολιτείες
 με τα λησμονημένα δάση
 με τους πνιγμένους θορύβους
 Και τώρα ο ουρανός βυθίστηκε
 -πληγωμένος γλάρος-
 μέσα στη θάλασσα.
 Το χέρι μου που σούχιτσα
 γεφύρι της αβύσσου
 γκρεμίστηκε.
 Κοίταξε με,
 πόσο γυμνός και πόσο αθώος
 κείτομαι εμπρός σου.
 Κρυώνω, αδελφή μου.
 Ποιος θα μας φέρει πια τον ήλιο
 να ζεστάνουμε τα χέρια μας;
 Σωπαίνω κι αφουγκράζομαι.
 Κανείς δεν περνά
 στο νύχτιο δρόμο.
 Τ' άστρα ναυάγησαν
 στα σκουριασμένα μάτια
 του μαδημένου αετού
 που ταλαντεύεται στο χείλος
 των σκοτεινών επάλξεων.
 Τα δεμένα σου χέρια
 φράζουν την έξοδο.
 Μόνο η φωνή σου περιτρέχει
 τους διαδρόμους της νύχτας
 χτυπώντας το μακρύ της ξίφος
 πάνω στις πλάκες.
 Είναι αργά.
 Μήτε ο θάνατος με δέχεται
 μήτε η ζωή.
 Πού θα πάω;

ΑΔΕΛΦΗ μου, απατήθηκα.
 Δεν είμαι θεός.
 Δεν ορίζω τίποτα.
 Στην πυρκαϊά σου εξάτμισα
 την υδάτινη εξουσία μου.
 Καθώς ετίναξες
 τη χρυσή στάχτη του φωτός
 απ' τα ματόκλαδα της πλάσης
 ατένισα στο δειλινό σου ορίζοντα
 τους μεγάλους σταυρούς της ανθρωπότητας
 κι αγάπησα τους λυπημένους ανθρώπους
 που περνούν σιωπηλοί -λευκά ποιμνία

-πικραμένο πουλί,
 στη σκοτεινή φτερούγα σου
 και τραγούδησες το απίστευτο τραγούδι
 του πληγωμένου σύμπαντος.
 Αδελφή μου,
 ύψωσε το κεφάλι.
 Σκύβω σιμά σου και σου φέρνω
 τους παιδικούς μας όρθρους
 ν' αναπνεύσεις βαθιά
 την αλμύρα του νησιού μας,
 τους βραδινούς φλοιόβους
 και περνώντας την ομίχλη του νόστου
 ν' αράξεις κοντά μου.
 Γύρισε, αδελφή μου,
 στη μικρή Βηθλεέμ
 που μας γέννησε ωραίους και ταπεινούς
 κ' εγώ, θα δεις, θα μαθήσω
 τα όνειρα των Ιεροσολύμων
 που μ' έπαιρναν μακριά σου
 και θα μείνω για πάντα στο πλάι σου
 -ένα σεμνό τριζόνι,
 για να σου τραγουδώ
 τα βράδια του έαρος.
 Δε μ' ακούς;

ΟΛΑ μ' αρνήθηκαν,
 Όλα τ' αρνήθηκα.
 Δε με παρηγορεί ούτε η σκέψη..
 Ότι αγάπησα
 μου το πήρε ο θάνατος
 κ' η τρέλα.
 Έμεινα μόνος
 κάτω απ' τα ερείπια του ουρανού μου
 ν' αριθμώ τους θανάτους.
 Η καταιγίδα σάρωσε απ' το δρόμο μου
 τα λευκά χνάρια του Θεού.
 Δε μπορώ να ξαναβρώ το θάνατο.
 Οι αγαπημένοι μου νεκροί
 με ανάστησαν
 για να τους κλαίω.
 Κι όμως
 ο ρημαγμένος μύλος
 γυρίζει ακόμη τα φτερά του
 πάνω απ' τους θερισμένους κάμπους,
 στην ερημία
 των δειλινών ουρανών.
 Ω, αυτά τα φτερά
 εγγιζουμε τα βλέφαρα μου
 με την άρρωστη κίνηση

των διαβασμένων βιβλίων
 κι ακολουθώ
 το ξένο πρόσταγμα τους
 δίχως βουλή και δίχως λήθη.
 Ας κοιμηθούν επιτέλους
 αυτά τα φτερά που σχεδιάζουν
 κουρασμένες χειρονομίες
 πληγωμένων πουλιών
 στα κατηφή νέφη
 του αιώνιου φθινοπώρου.

ΠΟΣΟ ψυχρά με βλέπουν απόψε
 οι φωνές και τα χρώματα.
 Η δύση σέρνει το χρυσό χαιρετισμό της
 πάνω στους ώμους των πραγμάτων.
 Τι θέλει αυτό το ρόδινο φως;
 Γιατί αυτή η επίδειξη
 της αδιάφορης τελετής;
 Γιατί αυτή η πρόκληση σε μένα;
 Τα δέντρα κ' η σιωπή
 Ντύθηκαν το πομπώδες χρώμα
 ρητόρων που αγορεύουν
 μπροστά σε αγάλματα τυφλά.
 Ω, πως μισώ
 τα μαλακά νέφη
 που ακινητούν διάπυρα
 μέσα στο αυτάρεσκο φως.
 Δε με γνωρίζουν
 οι αρχαίοι φίλοι μου;
 Όχι
 δε μου χρειάζεται τίποτε.
 Δεν αρμόζει σε μένανε ο οίκτος.
 Εγώ δαγκώνω τα χείλη μου
 και πίνω το αίμα μου.
 Δεν καταδέχομαι
 τη νεκρήν ομορφιά τους.
 -Ουρανό, τι κομπάζεις;
 Εγώ, που συνθλίβομαι
 κάτω απ' το πέλμα σου,
 θα ξεπεράσω το παγωμένο σου κάλλος
 με το ζεστό μου τραγούδι.

ΑΔΕΛΦΗ μου,
 μονάχα εσύ μου απόμενες
 ν' ακουμπώ στην καρδιά σου
 και ν' ακούω το σφυγμό των ανθρώπων.
 Κάτω απ' τους θόλους των ματιών σου

▲◊≡
 ◊@ΩX<-ύi s▲*□zγ||◊d

■L

▲▼

▲▼□#◊d

xd
 ◊◊f▲◊d□▲L□γ u
 ■L◊zγ□▲ ◊◊≡↑□◊≡▲X■

ταξίδευε η ζωή μου.
 Ερχόσουν ελαφρή και στοργική
 τα βράδια που σκυφτός κι αμίλητος
 έγραφα στίχους οργισμένους
 για τους ασώπαστους πολέμους
 του φωτός και του αίματος.
 Την παρουσία σου μάντευα
 πίσω απ' τη νύχτα.
 Τ' αγιόκλημα
 των τρυφερών ωρών
 γέμιζε την τεφρή μου στέγη
 μόλις ακούγονταν το βήμα σου.
 Χαμογελούσες
 κ' έμπαινε ακέραιος ο ουρανός
 μέσα στο δώμα μου.
 Γλαυκές ανταύγειες
 κυμάτιζαν στους τοίχους
 κ' η ανάμνηση της εξοχής
 φλοιοβιζε στην αφή μου.
 Όταν γυρνούσα λυγισμένος
 απ' τις νυχτερινές περιπλανήσεις
 κι απ' την περήφανη πικρία της μόνωσης,
 έβρισκα το δείπνο της αγάπης
 ν' αχνίζει στο τραπέζι
 κ' η παιδική μνήμη
 -λεπτή πεταλούδα,
 έπαιζε γύρω απ' τη λάμπα σου.
 Αγγριπνούσες
 περιμένοντας την επιστροφή μου.
 Κι όταν εγώ,
 του Απείρου ο εραστής,
 βυθιζόμουν στους ίσκιους
 και στις αμφιβολίες του αιθέρα,
 εσύ
 μ' ένα δάχτυλο ζεστό
 μούδειχνες την τέφρα μου
 σε ανθρώπινο σχήμα.
 Μοιραζόμουν
 το δικό σου σκαμνί
 κ' έτσι κρατούσα
 μια θέση στη γη.
 Μετρούσα τον καιρό
 με το σφυγμό σου.
 Αφουγκραζόμουν
 κάπου σιμά να πέφτουν
 στάλες δροσιάς
 από κρυμμένη πηγή.
 Κ' η πηγή πέθανε.
 Έφυγες.
 Απόσυρες τον ουρανό
 -γαλάζια σκόνη,

πίσω απ' το βήμα σου.
 Χιονίζει.
 Ζωή, ζωή,
 το στερνό σάρκινο ψιχουλο
 μου το πήρες.
 Δεν έχω δάκρυ πια.
 Δεν έχω δέος.
 Δεν έχω τίποτ' άλλο να μου πάρουν.
 Πένης, γυμνός, και κατάμονος-
 ιδού τα πλούτη μου
 που κανείς δε μπορεί
 να μου τα πάρει.
 Δε θα χτυπήσω καμμιά πόρτα.
 Δε θα υψώσω παράκληση καμμιά.
 Δίχως ψωμί
 δίχως δασάκι
 δίχως χαλκά
 παίρνω το δρόμο της δύσης
 με βήματα πλατιά και σταθερά,
 γυμνός και πλήρης,
 άξιος να εγγίσω το Θεό.

ΕΝΑ υπόλευκο νέφος
 αγρυπνισμένης σελήνης
 διαλύεται αργά
 στη γαλανότητα του όρθρου.
 Τα τζάμια της παραλίας
 -λιτανεία δακρυσμένων ματιών-
 ξαναδίνουν
 σε κάτωχρες αναπαραστάσεις
 την άρρωστη δύση του φεγγαριού.
 Ω, αυτές οι δύσεις
 που αμφιβάλλουν το ίδιο
 και για τη νύχτα
 και για την ημέρα
 κ' αιωρούνται αστάθμητες.
 Κάτω,
 η τεφρή θάλασσα
 υποψιάζεται την κυανή φρικίαση
 που αργοπορεί
 στους λεπτούς ώμους
 των γλάρων.
 Τα κατάρτια σκιώδη
 ρυτιδώνουν τον ορίζοντα
 ακίνητα
 στην προετοιμασία της κίνησης.
 Για νέο ταξίδι;
 Για νέα επιστροφή;
 Η ομίχλη επιβραδύνει

απ' τον κήπο του σπιτιού μας
 και λίγη σκόνη απ' τον τοίχο
 της τελευταίας, μεγάλης ξηνητείας
 που ξύσαμε μια νύχτα με τα νύχια μας.
 Αντίο, αδελφή μου.
 Φίλησε μου τα σπουργίτια της αυλής μας
 τ' αθώα παιδιά
 τις λυπημένες μητέρες
 που κεντούν πλάι στη λάμπα
 και τους νέους που χτίζουν
 ανύποπτοι κι ανένδοτοι
 την πολιτεία τους
 στα σύνορα της ζωής και του θανάτου.

ΤΩΡΑ αποδίδομαι στο σύμπαν.

Η ξανθή φύση
 μ' ένα πλατύ ριπίδι
 από κλώνους φοινίκων
 αερίζει τα μέλη μου
 κ' εξατμίζει το δάκρυ μου.
 Η αναρίθμητη γεύση
 της προαιώνιας υγείας
 τραγουδάει στον ουρανό μου
 και σφίγγει τα σύλα μου
 σαν άγουρους καρπούς.
 Κοιτάω τον ουρανό
 ρίχνοντας φιλικά στο χώμα
 μια φούχτα σπόρους.
 Αδελφή μου,
 πιο πέρα από σένα κι από μένα,
 πιο πέρα απ' το θαμπό μας βλέμμα,
 πιο πέρα απ' τη θαμνή γραμμής της γης,
 εκεί στη ρίζα του παντός
 άκου το κύμα της ορμής
 που υπέροχο, ανεξέλεγκτο κι αξήγητο
 μας έπλασε και μας εξουσιάζει.
 Τι να πούμε:
 Ανοίγω τις πύλες
 Μ' έντρομο θαυμασμό
 μπροστά στη Δημιουργία
 κι αλλάζω την οδύνη σ' έκσταση
 και την κραυγή σε προσευχή.
 Τα φωτεινά μαλλιά των οριζόντων
 μου σκουπίζουν
 τα ματωμένα πόδια μου
 κι ανηφορίζω ελαφρός και χαρούμενος
 προς τα ύψη του χαμόγελου.
 Ήλιε, ήλιε,
 πατέρα, προστάτη μου,

δέξου με τώρα.
Κανένας κρίκος δε μου δένει
τα φτερά μου στη γη.
Το φως ακμάζει πιο ψηλά
κι απ' την αγάπη σου, αδελφή μου,
κι απ' την αγάπη μου.

*Το ήρεμο πρόσωπο
της αιωνιότητας
θραύει τους τρικυμισμένους καθρέπτες
των λυγμών
κι όμως ακόμη ακούμε εντός μας
των λυγμών την τρικυμία.*